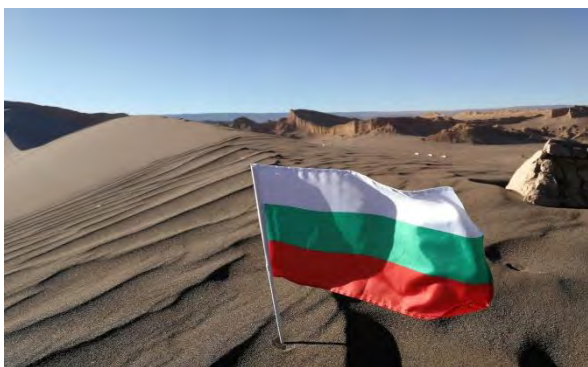

В Лунната долина минах по капли – усещането беше като за плаж, но без вода и вълни. ВС!!! Там ни прекараха и през един естествен каньон, образуван от природата в пясъците - Каверна де ла сал. Видяхме и образуванието Трите Марији. Покатерихме се на най-голямата и висока дюна. Изпратихме малко снимки на нашите деца, а те – а бе вие да не сте на Луната – ами направо там си бяхме!!!ВС!!!

С километрите, изминати през последните два дни май вече имаме към 19000-сметката набъбва ☺.

22 ноември 2018 г.

Днес целта е езерото Тара. Клаудио обяснява, че ще ни заведе там, защото само той може да го направи и защото сме му симпатични. Иначе дестинацията била затворена, защото там сега има специални изследвания и е забранено влизането. Добре - така да бъде. Пътуваме на североизток – допираме се до Боливия и Аржентина. Пак се вдигаме на високо – вече малко или много сме свикнали с това. Днес преминаваме над 4800 метра. Миналата година спяхме на тази височина, преди да тръгнем към Писко. Показва се и платото Чехтанкор – там са разположени основните астрономически лаборатории на Чили – те са известни в целия свят – наскоро именно там откриха последната планета в Слънчевата система- мъниче с размери от няколко километра и цялото в лед - обикаля Слънцето за около 1000 земни години – е така поне пишеше в съобщението. След около 2 часа ляв завой и асфалта остава зад нас. Макадан, но особен – не е пясък, не и големи камъни – трошляк, в който нашето автобусче с предно предаване потъваше на около 5-10 см. И няма никой и нищо – ни отпред ни отзад – само ние сме в нищото на около 5000 метра височина. ВС!!!

Първо се сблъскахме с природните образувания с името Монкс ъф Пачаха – равнина, в която безредно подредени стоят каменните фигури на приведени монаси, изваяни от

природата. Красота-а-а-а!!! ВС. И сред тях един вкаменен великан на който му казват Индианеца – приличаше на такъв!!! Трончето пак ни го показа от високо – браво Петьо. ВС!!!

Продължихме в нищото, като този път трасето стана малко притеснително – ха нагоре, ха надолу, ама нали ви казах - минаването през това каменно тресавище си беше истинско предизвикателство – няма път – шофьорът и Клаудио избират маршрута. Повтарям – път няма - има само посока и то я знае само Клаудио – сега му повярвах, че само той може да ни преведе през тази пустош – сутринта пропусках думите му от едното ухо през другото!!! Бусчето се спуска и поднася по единия склон, а се засвятка, за да се изкачи по другия. Едуардото май нямаше много опит в такива ралита, защото решава да превключи точно когато не трябва и хайде назад. Имахме късмет!!! ВС!!!

И докъде бяхме стигнали – да, спряхме по средата на нищото. Клаудио излезе от автобуса и започна да се шматка нагоре-надолу. Взима камъни, удряше ги един в друг, хвърля ги, НО накрая довтаса и гордо ни разясни целта на упражнението – държеше черен камък, разчупен на няколко по-малки парчета . Отгоре черен и заоблен, а вътрешните повърхности полирани и блестят в червеникав оттенък. Това всъщност било доказателството, че се намирахме на дъното на най-големия някога действал вулкан в света, който в онзи момент е бил дъно на море. Именно наличието на тези камъни го доказваше. Пръснахме се като пилци и всеки търсеше своя камък, удряше го, тичаше до Клаудио, за да уточни за това ли става дума, хвърляше намереното и така докато всеки си намери камъчето и се успокои. Имам си и аз!!! ВС!!! Още нещо, поне аз видях за първи път там – на дъното на този вулкан – мираж – тънка лента от трептящ въздух, който колкото и да го приближаваш си стои на същото разстояние от тебе и само те мами, като едно огромно водно езеро. Красота-а-а-а!!! ВС.

Успокоени, тръгнахме пак в нищото и... Едуардо удари спирачките. Става, изтъпанва се пред нас и сериозно подема испанка реч - бавно и високо ни информира за нещо. Оказва се, че според него не можем да продължим – било опасно и можем да затънем. Боже – този сега ли се сети за това!!! Вече 5 часа сме на този терен!!! Тигърчето и Клаудио си свършиха работата и продължихме – гоним езерото Тара. Разбра се, че не можем да отидем точно до него, но ще го видим отдалече – добре, че така и стана. Автобусът спря до една верига от скални образувания – Катедралите на Тара – блестяха като златни!!! Зад едната верига имаше още една, а колко бяха отзад – един Господ знае!!! ВС!!!

От тук - по баира и от върха му го видяхме – Тара!!! ВС!!! За втори път големите хора се превърнаха в деца!!! Все пак в един момент си тръгнахме – нямаше как – все пак бяхме в средата на нищото. ВС!!!

Но да не си помислите, че денят ни беше свършил. Тъкмо си бяхме отдъхнали, след като излязохме от каменното тресавище на асфалта, и се усетихме, че автобусчето ни се носи малко по-бързо, отколкото трябва по наклона към Педрото. Все пак слизахме от 5000 на 2400 – километрите бяха много. А нашия симпатяга на волана беше включил на 5-та и от време на време натискаше спирачките – май много се радваше, че е излязал успешно от каменното тресавище и искаше да се прибере по-бързо. И ние искахме същото, ама да сме живи, като стигнем там. Караме така, а пред нас се носи един голям камион. Седя до Клаудио и му казвам, че мирише на феродо, а той ми вика – от камиона пред нас е. Повтарям му моята теза, а той пак си подсвирква и вика – ще те черпя една бира довечера, ако си прав. Стискаме си ръцете за облога и спираме да проверим и ...феродото на предната дясна гума тъкмо се разгорява с пламък. Наизскачахме от автобусчето, поразтъркахме се и наблизко се запознахме със скелета на друг по-голям автобус. Е, ние имахме късмет – оцеляхме!!! ВС!!!

А преди да влезе в Педрото видяхме и живо торнато . Виждахме го ище много пъти, но всички те бяха безобидни – прах и пясък. Но като си помисли човек какво парви едно такова чудовище

От стремеглавото спускане или от нещо друго, но на всеки пак му се дощя да задоволи естествените нужди и както винаги се отдалечихме на около 50-100 метра от автобуса – във всички посоки. Вършим си работа, а през това време Клаудио започна настоятелно да ни привиква, особено тези, които се бяха насочили към боливийската граница. Събира ни човекът, а като се поприбрахме се разбра и от какво идва притеснението му. Границата с Боливия била съвсем наблизко, а след последната война (в периода 1979-1983 г. – май за такава война до сега не бях чувал – да ме извиняват нашите домакини!!!) имало минни полета, които все още не били разминирани. Тогава Чили (ама отзад помагала Англия) се сбил с Боливия и Перу. Докарали я донякъде и като резултат от пукотевицата, Боливия изгубила излиза си на окена, а пък Перу се отървал само с малко земица, която сега е Чилийска собственост. Е, Чилийците взели и най-богатите находища на селитра – малка подробност. Тези полета, информира ни нашия домакин, не се използвали даже от нарко трафикантите, които трамбоват между двете

държави по суша. Добре – ще се отнасяме с уважение към тази информация. Само да завърша за войната – сега Боливия ако иска да изнесе нещо за някого и да използва морски превоз, си плаща за удоволствието на чилийците – е така и баба знае. До кога ли???

Но дървените глави на нашите чилийци май и след тази ситуация с автобуса ни, не бяха уврели. Почакахме още малко и след като феродото беше «изстинало» решиха да продължим. Ние му викаме на Едуардото - карай максимум на втора, а той включва на трета и пак натиска спирачките. След около километър в автобусчето не можеше да се диша повече. Този път спряхме и поискахме друго автобусче и друг шофьор – хубавото беше, че ги получихме - браво Тигърче!!! Знаете ли колко хубаво ми се видя прашното ни селце!!! Отпразнувахме оцеляването си в друго ресторантче – не беше никак лошо!!!

След яденето Клаудио ни разходи по поредната си изненада – видяхме как хората използват водата – там където я има. Има ли вода има и живот.

Маята кашля лошо, а и мен ме драска гърлото. Купуваме някаква местна трева, която била чудотворна – ще видим – е ядем си и традиционните лекарства. Да се обличате – ей!!! ВС и благодаря ти Тигърче!!!

23 ноември 2108 г.

Днес е ден за олабване – поне сутринта. Направих още едно излизане сутринта – ефектът е същия – пот не излиза и не можеш да се съблечеш – добре де, разбрах – няма да го правя повече - нали съм малко болен уж!!!

Цялата група се мота из селото. Влизаме и излизаме от магазинчетата. На мене ми се видяха абсолютно еднакви, но все пак интересни.

По улиците се разхождат кучета – повечето вълчета и то доста големи. Дружелюбни са – от жегата през деня ще да е.

Продавачките в магазинчетата са млади момичета. Поне на две места видяхме, че работят и гледат малките си деца едновременно. Бебетата бяха в кашон или нещо подобно. Нямаше и специлни ритуали, ако бебето трябваше да яде. Може – всичко може на този свят.

Опитахме кафето в центъра, изядохме по една торта и към хотела. Тръгването към следващата цел беше към обяд. Клаудио се появява с ново автобусче и нов шофьор – Надя – засмяна мацка, която знае и малко английски, а не само мистър!!! Отиваме да видим скални рисунки от преди повече от 5000 г. преди Христа. Скоро четох някъде, че досега на тази планета са живяли повече от 108 милиарда човеци, а в момента сме около 7.2 милиарда. Нормално е навсякъде да има следи от дейността на двукракия. Това, което видяхме беше хубаво и красиво по своему, но това, което виждаме всекидневно сега, около нас май не е толкова атрактивно. Походихме добре, вятърът ни подуха пак хубавичко - а уж беше топло. Накрая съкратихме разходката – на всички им беше дошло малко повече. Настроението се промени като се извадиха запасите с храна и малко аcohol от автобуса – местната ракия Писко. Аз я влачих през цялото време – нали виждате :

